

бав (*αγαπί*)¹, благодат евхаристије; уместо симбола животне силе и физичке страсти – крст, знамење духовне силе, која надвладава свако страдање, и најзад уместо помамног оргијазма, у коме слободно-разумну личност човека покорава и прождире бесмислени живот рода, уместо таквог тријумфа слепе природе, која овековечује смрт и распад – васкрсење мртвих и *απακατάστασις των πάντων*, тј. тријумф живог смисла над мртвом материјом, овековечење људске личности потчињавањем слепих физичких сила разумној вољи човека. У природној религији човек, жртвујући свој смисао, постаје пуки материјал природе, у хришћанству човек, жртвујући своја неосмишљена стремљења, претвара слепу природу у материју свог смисла, а самог себе у живи орган васељенског смисла Божијег.

То је задатак и животни смисао хришћанства. Његовим остварењем побеђује се светско зло у његова три облика. Слободном и свесном делатношћу препорођеног у Христу човечанства смртоносно дрво старе природе, чији је корен – грех, стабло – болест и плод – смрт, мора бити преобраћено у бесмртно дрво новог живота, које има корен у љубави и братству, расте крстом духовне борбе и даје плод свеопштег васкрсења.

САДРЖАЈ

Мухамед, његов живот и религијско учење	7
<i>Талмуг</i> и нова полемичка литература о њему у Аустрији и Немачкој	147
О хришћанству.....	195

¹ Јеванђ. по Јовану, XII, XV; Прва саборна посл. св. апостола Јована, *passim*.